

ANKE KRANENDONK
AUTEUR – TRAINER

Ik reed over het plein naar de fietsenstalling. Halverwege stond Marjorie, ze draaide zich om en legde heel even een hand op mijn stuur. Ik stapte af en liep verder. Hij was er alweer, de streep in mij. De ene helft was wild en sjeeste het schoolplein over, de andere helft zou bij het hek zijn afgestapt om statig over het plaveisel te schrijden, Marjorie vriendelijk toeknikkend.

'Lin,' zei ik tegen mezelf. 'Je doet maar wat! Je aapt iedereen na. De ene keer ben je een halve Fenna, dan weer een halve Marjorie, dan een kwart Flap Juul. Dus eigenlijk ben je niks.' Terwijl ik eigenlijk aan Marjorie had willen vragen hoe het met haar moeder ging. Maar dat durfde ik niet zo goed. Straks brak haar modderhuid in duizend scheurtjes, midden op het plein.

Ik parkeerde mijn fiets en liep het schoolplein op naar een groepje meisjes uit mijn klas. Meteen voelde ik dat er iets aan de hand was. Een soort stilte. En ja, natuurlijk, ik had er even niet aan gedacht. In een cirkel stonden de meisjes om haar heen, om het nieuwe meisje dat zou komen en dat ik was vergeten. Ze stond midden in de kring en werd door de anderen aangestaard.

Ik zag alles tegelijk: het meisje, en alle anderen die ineens heel aardig en beleefd deden en niets zeiden. Het was een heel mooi meisje, met lange steile zwarte haren. Ze droeg een paarse jas met een bontkraag. Het zag er sjiek uit.

Dit was mijn kans. Nu ging het gebeuren, ik ging heel gewoon doen, helemaal precies Lin. En als Fenna zou denken: wat doet Lin ineens keurig, dan dacht ze dat maar. En als Marjorie zou denken: wat doet Linda ineens raar, dan dacht ze dat maar. Dit nieuwe meisje kon meteen zien hoe ik eigenlijk was.

'Hai,' zei ik tegen haar. 'Hoe heet je? Ik ben Lynn.'

'Alsof ze dat meteen onthoudt,' zeiden Anneloes, Natasja en Kim tegelijkertijd.

Die meisjes met hun lange wapperharen en hun dikke bontlaarzen, ze stonden erbij alsof ze het nieuwe meisje zelf van de Veluwe hadden gehaald, alsof ze haar gered hadden tussen de kaken van de wilde zwijnen vandaan.

'Alexia,' antwoordde het meisje. Ze hield haar hand voor de half geopende rits van haar jas. Een hand met lange, dunne, zachte vingers. Haar wangen waren ook superzacht en met haar donkere ogen keek ze ons aan alsof ze heel veel zei, zonder een woord te spreken.

'Ben je net verhuisd?' vroeg ik.

'Ja, hè hè, anders zou ze hier niet op school zijn,' zei Marjorie, alsof zij voor het nieuwe meisje moest antwoorden.

Dat bedoelde ik niet! Ik bedoelde: hoelang woon je hier al, was je al een paar dagen in je nieuwe huis voordat je op school kwam of ben je hier pas sinds gisteren? Waar kom je vandaan en hoe was het daar? En lijkt het je niet vreselijk, het laatste jaar op een andere school?

‘Kom je vanmiddag met mij mee?’ vroeg Fenna. ‘De kermis wordt opgebouwd.’

Kimberly, Anneloes en Natasja proestten van het lachen.

‘Ik ga al met haar mee,’ zei Marjorie.

Alexia schudde haar hoofd. ‘Ik moet vanmiddag dansen.’

Zoë kwam bij ons staan. Ze droeg een groene strokenrok met een gestreepte maillot en bruine gympen. Kleren die we nog nooit hadden gezien, ook de geruite jas met strikceintuur niet, en de twee verschillende handschoenen.

‘Heb je een nieuwe jas?’ vroeg Marjorie.

Zoë knikte. ‘Van de kringloopwinkel uit Groningen. Daar waren we dit weekend. Alles bij elkaar een tientje,’ zei ze trots. Met haar handschoenen zette ze het gekleurde mutsje iets schuiner op haar hoofd.

Marjorie en een paar andere kinderen grinnikten. Ik schaamde me dood voor het nieuwe meisje. Waar was ze beland? Bij Zoë in haar tweedehands kleren, bij Marjorie, bij Fenna die niet snapte dat Alexia echt niet de eerste dag met haar mee naar de kermis zou gaan, bij drie meisjes die er alle drie hetzelfde uitzagen en een beetje dom lachten. Wat een debiele klas!

‘Tikkertje?’ riep Fenna. Ze rende naar me toe en ik sprong op haar rug.

‘Hé, Alexia, doe je mee?’ riep ik terwijl Fenna over het plein galoppeerde.

Alexia schudde haar hoofd.

‘Waarom niet?’ riep ik en ik snapte het meteen. Ik sprong van Fenna af en bleef staan. Welk meisje in groep acht gaat riddertikkertje spelen, terwijl de anderen rustig in een kringetje staan te praten?

‘Als je op je stuit valt, kun je later een miskraam krijgen,’ antwoordde ze.

Gewoon Lynn zijn. Het duurde één minuut. Toen was het mislukt.